

[Kristian Nygaard.]

formode, at de lider af Kønssygdom, har Pligt til over for Lægen at opgive Stilling, Navn og Adresse samt meddele de fornødne Oplysninger med Hensyn til, af hvem de kan være smittet, kan vi give vor fulde Tilslutning netop med den Motivering, at den kan hjælpe Lægerne til at finde de rigtige Smittekilder. Af samme Grund forekommer det mig, at det kun er et rimeligt Krav, selv om det altsaa ikke er foreslaaet, at Patienten ogsaa faar Pligt til at oplyse, hvem vedkommende selv har smittet i Tiden fra Sygdommens Paadragelse og til Lægeundersøgelsen finder Sted, da jeg maa forstaa det saaledes, at Lægernes Opsporingsarbejde er et meget vigtigt Led i hele denne Lovgivning, saaledes som Lovforslagets § 11 da ogsaa giver Udtryk for.

Med Hensyn til Forholdet mellem de syge og Lægerne forstaaer jeg Forslaget saaledes, at enhver, der mener at lide af en Kønssygdom, skal have Lov til at henvende sig til en hvilken som helst praktiserende Læge, vel ogsaa kvindelige Læger. Der findes faktisk Kvinder, der helst vil søge Behandling hos saadanne, og det bør Loven næppe hindre dem i. Det gør den maaske heller ikke, men der staar bare ikke noget om det, og det er muligt, at det heller ikke er nødvendigt.

Hvad angaar den ambulante Behandling paa det offentlige Regning, skal denne efter Forslaget foretages af Embedslægen. Her forekommer det mig dog, at der var Rimelighed for, at der blev lettere Adgang for Patienterne til en saadan Behandling end den, §§ 5 og 6 giver. For øvrigt kan de Bestemmelser, der angaar Forholdet mellem Patienterne og Lægerne, jo drøftes videre i det Udvalg, der ventes nedsat, naar Forhandlingen her slutter.

§ 17's Bestemmelse om, at en Patient kan gøre sig skyldig i saa store Forsømmelser med Hensyn til den foreskrevne Behandling, at Tvangsindlæggelse paa Sygehus om fornødent ved Politiets Foranstaltning kan blive nødvendig, er jo ikke ny. Jeg ved ikke, hvorledes den hidtil har været praktiseret, og hvorledes den har været, men jeg er meget tilfreds med, at de gældende Bestemmelser, som her kan komme til Anvendelse, er tydeliggjort og mere afgrænset i det foreliggende Forslag, end de hidtil har været. Man maa nemlig huske, at der her er Tale om et Magtindgreb over for det enkelte Menneske, som meget nødtigt skulde kunne misbruges, men paa den anden Side maa det erkendes, at det kan blive nødvendigt med Tvangsindlæggelse.

Det radikale Venstre kan give Tilslutning til, at den stærke Vækst i disse Sygdommes Udbredelse nødvendiggør en mere effektiv Fremgangsmaade ved Bekæmpelsen af dem. Jeg haaber, det maa lykkes gennem Udvalgsbehandling at naa frem til et Resultat, der kan føre til sundere og bedre Forhold for de Personer, der berøres af Loven.

Vi anbefaler Forslaget til velvillig Behandling og til Vedtagelse her i Folketinget.

Arne Sørensen: Vi kan fra vor Gruppes Side udtrykke vor Glæde og Tilfredshed med, at der er fremkommet et saadant sagligt og klart Lovforslag. Der er nogle Enkeltheder, hvorom jeg gerne vil gøre nogle Bemærkninger.

Det er naturligt, at denne Lov, nu da Kønssygdommene er taget saa stærkt til i de senere Aar, indeholder en stærk Understregning af, at det er Bekæmpelse af Kønssygdomme, det drejer sig om. Det har vist bevirket, at en bestemt Paragraf er udformet mere under Hensynet til at opspore Sygdommen, bekæmpe og begrænse den end til i Almindelighed og til sidste Konsekvens at arbejde for Helbredelse. Jeg tænker her paa § 1, Stk. 2, hvor det hedder, at Lovens Bestemmelser om Kønssygdomme kun kommer til Anvendelse, for saa vidt de paagældende Sygdomme er i smittefarligt Stadium eller frembyder Fare for Overførelse til Afkommet.

Det er for Syfilis' Vedkommende en betydelig Indskrænkning i Forhold til det Cirkulære, som fremkom den 19. Maj 1937, hvorefter Syfilispatienter var berettiget til fri Behandling i 3 Aar, og hvorefter Patienter med medfødt Syfilis var berettiget til fri Behandling for de 3 første Leveaars Vedkommende. Det er jo saadan, at Syfilis ikke er smittefarlig paa et senere Stadium efter Behandling og derfor ikke vil være omfattet af denne Paragraf, hvis den opretholdes i sin nuværende Form. Den kolliderer altsaa med Cirkulæret, som ikke blot allerede har været i god Anvendelse i det Omfang, som det selv beskriver, men det er oven i Købet saadan, at der i betydeligt Omfang har været Praxis for ubegrænset fri Behandling ogsaa ud over de 3 Aar, og der er jo en Række Forhold, som gør en saadan fortsat Mulighed for fri Behandling rimelig: dette, at det er praktisk at fortsætte Behandlingen med en aarlig Observation senere paa det Sted, hvor man er begyndt, dette at en Kvinde, der har lidt af Syfilis og senere kommer i Omstændigheder, skal have Behandling un-